

HAZUGSÁGOK KIRÁLYSÁGA
3. KÖNYV

A
CROWN
THIS

COLD &
Oly hideg és nehéz korona
HEAVY

fine selection

STACIA STARK

STACIA STARK

A
CROWN
THIS
COLD &
HEAVY

Oly hideg és nehéz korona

HAZUGSÁGOK KIRÁLYSÁGA
3. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1

PRISCA

K^{ATT.}
Katt.

Katt.

A zaj bántotta a fületem. A szemhéjam annyira elnehezedett, hogy minden csepp erőmre szükségem volt, hogy akár csak résnyire is nyitva tudjam tartani.

A napfény a szemembe hasított, ezért azon nyomban becsuktam. De még így is láttam valamit.

Egy kocsi volt az.

Egy kocsiban voltam. És mozgásban.

Megfeszítettem a karizmaimat. Össze volt kötözve a kezem. A fejemben kavarogtak a gondolatok. Mit is csináltam...

Lorian.

Demos.

Asinia.

Ó, istenek! *Cavis*.

A pókháló az arcán. A pókháló, ami azt jelentette, hogy ő maga az emberkirály egyik pókja. Azok közé tartozott, akiket jellemzően gyermekként juttattak be idegen udvarokba.

Lorian szavainak foszlányai sejlettek fel az emlékezetemben.

„*Cavis Jadynmire-ből származott. Galon egyik embere találta meg, amint egyedül, mezítláb kóborolt az erdőben. Ő volt az egyetlen túlélő.*”

Mindössze hat telet érhetett meg. És Regner már rátalált, beleférközött az elméjébe, megváltoztatta az észjárását, a szennyes mágiájával belefészkelte magát Cavisbe, elültetve benne egy magot, amit bármikor felhasználhatott.

Perzselő düh cikázott végig bennem. És ez alkalommal sikerült nyitva tartanom a szemem.

Egy világoskék szempár nézett vissza rám. És ez a szem nevetett rajtam. Ismertem ezt a szempárt, ezt a tekintetet.

A férfi rám mosolygott, én pedig mozdulatlanra dermedtem, ahogyan a prédaállat szokott. Egyre szélesebb mosolyra húzódott a szája.

– Nem igazán értem, hogyan ébredhettél fel ilyen hamar – jegyezte meg. – De eléggé lenyűgöző teljesítmény.

Ügyeltem, hogy kifejezéstelen maradjon az arcom. Sötét haj, széles váll, és az a kék szempár, amely kifejezi, hogy jól mulat rajtam. Egy fogadóban találkoztam vele először, nem sokkal azután, hogy Lorian meg én kikötöttünk Gromaliában. Keserű féltékenység emésztett akkor, amikor Lorian épp egy gyönyörű tündérnővel beszélgetett, ez a férfi pedig odasétált hozzám.

„Túlságosan szép vagy ahhoz, hogy a homlokodat ráncolva nézz a lányokba.”

Vajon mennyi ideje követhetett minket már akkor? És ki ő valójában? És milyen gyorsan vághatnám el a torkát, hogy aztán leugorhassak erről a kocsiról?

Megrándult a szája.

– Csak ücsörögsz itt, félig még elkábulva, tündérvasba verve, de közben azon morfondírozol, hogy hogyan ölhetnél meg engem, igaz?

Ügyet se vetve rá, a kocsin ülő másik férfira fordítottam a tekintetemet. Arra, akire eddig még ránézni sem voltam képes.

Cavis egyenesen előre bámult, mintha ott sem lenne. A vér egyenletesen csöpögött az orrából. A félelemtől görcsbe rándult a gyomrom, összeszorult a torkom, és megfordult velem a világ. Cavis mindent megtett azért, hogy Lorian végezzen vele, mielőtt engem elkapott. Most azonban úgy nézett ki, mintha semmit nem érzékelné.

– Mit műveltél vele?

A férfi csettintett a nyelvével.

– Attól tartok, hogy ez a kényszer elleni küzdelemtől van. Amit Regner nagyon érdekesnek fog találni.

Kapkodva szedtem a levegőt, ami megviselte a tüdőmet. Lehet, hogy nem úgy tűnt, de Cavis még mindig küszködött. Fájdalmas volt még ránézni is, és a férfi, aki felrakott erre a kocsira, szemlátomást örömét lelte a fájdalommban. Ismét rászégeztem a tekintetemet.

– Pontosan mit akarsz tőlem?

– Talán szeretném megtudni, hogy ki is a hibrid örökös, amikor nem csimpaszkodik abba a tündérfattyúba.

Szánakozó pillantást vetettem rá.

– Ha úgy gondolod, hogy legyőzne téged, ha összeverekednétek, akkor valld csak be! Semmi szükség a köntörfalazásra.

A mosolya dermesztő volt.

– Hadd találjam ki! Azt gondolod, hogy miattad jött ide.

Tudtam, hogy így van.

A férfi oldalra billentette a fejét.

– Te komolyan azt hiszed, hogy nincs valami különleges meglepetésünk a Vérszomjas Hercegnek, a bátyádnak és bárki másnak, aki elég ostoba ahhoz, hogy veled utazzon? Nem, ők nem fognak megmenteni téged. Mostanra egyébként is már mindannyian meghaltak. Úgyhogy azt javaslom, kezd el elsajátítani, hogyan lehet együttműködni, ha meg akarod kímélni magad némi fájdalomtól!

Összeszorult a gyomrom, és el kellett fojtanom a késztetést, hogy felhördüljek. Hazugság volt, amit mondott. Nem halhattak meg mindannyian. Tudnám, a csontjaimban érezném, ha így történt volna. Érezném. A férfi csak manipulálni próbált.

– Nem hiszel nekem? – Megrázta a fejét. – Majd fogsz.

Meglendítette az öklét a halántékom felé, és egyszerre elsötétedett előttem a világ.

LORIAN

A lény áttörte a labirintus falait, olyan könnyedséggel dobálva félre az útjából a köveket és a tündérvasat, mintha nem is léteznének.

Négy kolosszális lába volt, mindegyik göcsörtös és csavarodott – kéreg-szerű bőre a vénséges fatörzsekére emlékeztetett. A végtagjai fenyegetően ívelő karmokban végződtek, amelyek meg-megcsillantak a fénygömbökben.

Asinia lebukott és összehúzta magát, így sikerült kitérnie egy szikla útból, ami a feje mellett zúgott el. A sziklát a lény rúgta felé.

Ebből arra következtettem, hogy rendelkezik valamilyen szintű intelligenciával.

– Vigyázzatok a csapdákkal! – üvöltötte Demos, miközben sprintelni kezdtünk a bejárat felé.

– Már majdnem a nyakunkba liheg – zihálta Asinia, aki hirtelen megbotlott, de Demos elkapta a karját, és még gyorsabban húzta magával.

Mögöttük futottam, hogy hátulról fedezzem őket. A lény bűzös leheletől már sűrű volt körülöttünk a levegő. Elkáromkodtam magam.

– Meg kell állnunk!

Demos kitért egy felénk repülő újabb kő elől.

– Mindenekelőtt közelebb kell kerülnünk a bejáratához.

Ügyelt azonban arra, hogy ne ejtse ki azokat a szavakat, amelyekre mindannyian gondoltunk. A lény ördögi szarvai olyan erővel csapódtak a barlang mennyezetéhez, hogy úgy éreztük, bármelyik pillanatban ránk omolhat.

Két napot töltöttünk el odalent, és most olyan gyorsan haladtunk, ahogy csak a lábunk bírta.

Regner úgy intézte, hogy ez a lény a lehető legrosszabb pillanatban találjon ránk – amikor elfogyott az elemóziánk és a vizünk. Ahogyan a türelmünk is.

Megkockáztattam, hogy hátrapillantsak a vállam fölött, és arra koncentráltam, hogy az erőmet a lény lába felé lövelljem. Csakhogy olyan kevés maradt mostanra, hogy szinte teljesen lemerültem. Nem jártam eredménnyel.

A lény mégis felüvöltött, és hátrahanyatlott. Még egyszer végigpillantottam rajta. Úgy nézett ki, mintha a legrosszabb rémálmaimból lépett volna elő.

A legfélelmetesebb rémálmaimból azokból az időkből, mielőtt megismertem Priscát. Most a tudat, hogy ez a nyáladzó szörnyeteg a nyomunkban van, eltörpült a mellett az érzés mellett, hogy Prisca eltűnt.

Hogy elraborták.

A szemem láttára.

Demos a nyakában hordta Prisca homokóráját. És most gyorsabban haladt, miközben az én lépteim egyre csak lassultak.

A homokóra ellensúlyozta a tündérvasat. Mert felismerte a férfi vérét.

– Használd az erődöt! – kiáltottam.

– Használom. Az erőm pedig azt diktálja, hogy fussunk, ahogy csak a lábunk bírja.

Még ahhoz sem volt elég energiám, hogy elkáromkodjam magam. Asinia sikeresen átvette magát az egyik csapdán, én pedig követtem a példáját, és a vállam fölött útjára indítottam egy újabb villámot hátrafelé.

A lény acsarkodva futott tovább.

Prisca már így is túl sok emberét veszítette el. Hármunk közül a jelek szerint nekem voltak a legjobb esélyeim a túlélésre.

– Megpróbálom elterelni a figyelmét. – Átlendültem az egyik csapda fölött. – Tűnjetek el innen!

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Demos, és előregörnyedt, hogy elférjen a következő barlang alacsony mennyezete alatt. – Priscának szüksége van rád. Te vagy a legjobb esélyünk arra, hogy visszaszerezzük.

Nem vesződtem azzal, hogy vitába szálljak vele. Ugyanolyan önféjú volt, mint a húga, és csak az időt vesztegettem volna vele. Az egyik falon ezüst fény villant fel, ami felkeltette a figyelmemet. Ismerősek voltak ezek a barlangok. Valahol errefelé rejtettünk el néhány holttestet korábban.

– Hol vannak az örök, akiket megöltünk?

Mögöttünk a lény elüvöltötte magát. Asiniából fojtott hangok törtek elő, ami akár nevetés is lehetett volna.

– Valami azt súgja, hogy ez a szörnyeteg aktiválta az egyik csapdát. Remélem, hogy ez egy időre eltereli a figyelmét rólunk.

– A holttestek tőlünk balra, a harmadik barlangban vannak – közölte Demos. – Legalábbis azt hiszem.

– Támadt egy ötletem.

MADINIA

– Szükséged van még valamire?

Mosolyogva pillantottam a fogadós feleségére.

– Köszönöm, nincsen. Pihenni fogok.

– Ne felejtse el bezárni az ajtót!

Továbbra is mosolyogva néztem rá, majd bólintottam, miközben becsuktam az ajtót. Hamarosan új szálláshely után kell néznom. Ez a nő túlságosan is kíváncsi volt.

Mivel ragaszkodott ahhoz, hogy az ételeket a szobámba vitesse, ez meglehezítette a dolgomat: így nem állt módomban kihallgatni a részeg vendégek beszélgetéseit.

Csikorgattam a fogamat miatta, mert a hallgatóság volt a legjobb esélyem arra, hogy bármiféle információhoz jussak Jamic hollétére vonatkozóan. Ha megtalálnánk Regner állítólagos fiát, akkor megakadályozhatnánk, hogy az emberkirály megerősítse a gátját.

Szükségem volt *valamire*. Valamiféle támpontra ehhez. Egy irányra, amerre elindulhatok. Információra az örökről, akik valahol távolabb gyülekeznek. Olyasvalakitől, aki látta Regner egyik tábornokát egy olyan helyen, ahol rendes körülmények között nem kellene lennie.

A kaptos vendégek azonban nem erről, hanem bizarr teremtményekről beszélgettek, akik a hegyvidékeken éltek, és örökről, akik valószínűtlen helyeken bukkantak fel, meg hadseregekről, amik porig égetett falvakban gyülekeztek északon.

Ezért gazdag özvegyasszonynak álcázva magam utazgattam Eprothaszerte, és helyeztem a fülem, hátha hallok valamit, aminek hasznát vehetjük.

Magányosan utaztam. Egyedül étkeztem. Egyedül aludtam.

És ez csodás volt.

Senkivel sem találkoztam, aki elítélően nézett volna rám. Senki sem követelt tőlem engedelmességet. Egy teremtett lélek sem bámult rám úgy, mintha én lennék a leggaládabb áruló.

Apám hamuszürke arca jelent meg a lelki szemeim előtt.

„*Hogyan? Az istenekre, mégis hogyan? Hogyan kerülhette el ilyesmi a figyelmemet?*”

Aztán rá kellett jönnöm, hogy tudta: nem vagyok romlott. Tisztában volt azzal, hogy a mágiám nem az istenek tagadását jelenti, hanem az örökségem, amely anyám vérvonalából származik...

Prisca rávette apámat, hogy ismerje be, hogy gyenge. És képmutató is. Akkor a legszívesebben pofon vágtam volna Priscát. Most már felismerem, hogy milyen nagy ajándék volt számomra.

Mert nem volt arra időm, és kedvet sem éreztem ahhoz, hogy meggyászoljak egy ilyen hitvány, képmutató alakot.

Az ablakhoz sétáltam, kinyitottam és szélesre tártam, majd letekintettem a forgalmas utcára. Sikerült eljutnom egy halászfaluba, ami Thobireától északra esik. A királyságnak egy olyan területe volt ez, ahol még soha nem jártam korábban. Odakint szerettem volna lenni, barangolni a városban, mint egy kóbor macska, és mindent magamba szívni, amit csak lehetséges. Sajnos vigyáznom kellett, nehogy magamra vonjam az örök figyelmét. És a papnőkéét. Még akkor se, ha a halántékomra festett kék jelzés miatt legálisnak minősültem.

Kopogtatás hallatszott az ajtómon. A fogadós felesége volt az. Már megint. Idegesített a tolakodó stílusa, mégis mosolyt erőltettem magamra, és végigsiettem a szobán.

A fiú, aki nagyokat pislogva nézett rám, vadidegen volt számomra.

Ő is Regner színeibe volt öltözve. Mozdulatlanná dermedtem, megidéztam a tüzet, amíg a kezem fel nem melegedett – ez a melegség megnyugtatón hatott rám.

– Ön Madinia Farrow?

A kezem még tovább melegedett közben, a fiú pedig nyelt egyet, mint ha tudta volna, milyen közel kerültem a határvonalhoz.

Egyetlen másodpercebe telne megölnöm a hírnököt, és még háromba, hogy bevonszoljam a holttestét. A holmimat már összecsomagoltam, és már az első itt töltött éjszakámon kimásztam egyszer az ablakon át, hogy biztosan tudjam: van kiút, ha esetleg csapdába kerülnék.

– Üzenetet hoztam őfelségétől, a királynőtől – mondta a fiú, és lassan odatartotta elém a papírlapot.

Kihagyott a szívem egy ütemet, majd újraindult, kétszer olyan gyorsan dobogva, mint előtte. Mégis hogyan találhatott meg engem az a szuka? Úgy volt, hogy csak három nap múlva fogok átkelni Eprothába.

Találtam egy nőt, aki segített befesteni a hajamat, még mielőtt elhagytam a tündérek földjét, úgyhogy most már sötétbarna volt. Magamba

zárkóztam, és csakis azzal a céllal küldtem üzenetet, hogy Prisca tudja, hol vagyok.

Az első tervem tűnt a legbiztonságosabbnak. Ám a kezem mégis felemelkedett, mintha függetlenítette volna magát tőlem, hogy kitepje a fiú kezéből az üzenetet, és egy érmét nyomjon a markába.

Mindig a kíváncsiságom okozza a vesztemet.

– Elmehetsz – mondtam neki.

Távozott.

Megfordultam, visszamentem az ablakhoz, és figyeltem, ahogy elhagyja a fogadót, hátrapillantva a válla fölött. Senki sem követte.

Széthajtogattam az üzenetet.

Madinia!

Egy okos nőnek feltűnne, hogy gyülekeznek a gromaliai erők Thobirea keleti szektorában. Mindig is túl okos voltál, ha a saját érdekedről volt szó.

Nem szerepelt aláírás a végén, de ez nem lepett meg. Ráadásul Regner királynőjének a kézírását bármikor felismerném.

Na de az a kérdés... Vajon kelepcebe akar csalni minket?

Láttam, hogy Kaliera mennyi szörnyűséget követett el az évek alatt. Lehet, hogy így próbált ismét Regner bizalmába férkőzni. Aki élvezné, ha elítélhetne engem. És biztosan örülne annak is, ha láthatná Priscát elégni.

Lelki szemeim előtt megjelent a kép, ahogy apám feje a földhöz csapódik. Néhány pillanattal előbb, mint a teste. Ökölbe szorítottam a kezem, és összegyűrtem a levelet.

Mielőtt elhagytuk a táborn, Lorian mindannyiunknak adott tündérek által tenyésztett galambokat, hogy fel tudjuk venni egymással a kapcsolatot.

Csakhogy Priscának meg kellett találnia a homokórát. Tibris sem jöhetett szóba. Ő elment tárgyalni a gromaliai lázadókkal, és a hozzám eljutott utolsó hírek szerint Demos Priscával tartott. Egyébként is, Demos egy rugalmatlan balfék.

Vicer mostanra már mélyen Eprotha belsejében járhatott, és próbálta meggyőzni a hibrideket, hogy menjenek el onnan délre, a tündérek lakta

vidékekre. De lehet, hogy vannak emberei a helyszínen. Amennyiben még nincsenek, akkor is össze tudna verbuválni egy csapatot.

Gyorsan lefirkantottam egy üzenetet egy cédulára, és kivettem a galambomat a kalitkájából. Nem értettem, honnan tudják a madarak, hogy melyikünkhöz kell repülniük, de Lorian azt mondta, egyszerűen csak nevezük meg nekik azt, akivel kapcsolatba szeretnénk lépni.

– Vidd el ezt Vicernek! – kértem a galambot.

2

PRISCA

FÁJDALOM.

A tudatosság kéz a kézben járt a fájdalommal, amely valósággal felrobbant a lehunytt szemhéjam mögött. Levegő után kapkodva sikerült az oldalamba fordulnom.

– Felébredt.

– Mondtam neked, hogy fel fog.

– Még így is belehalhat. Túlságosan erős ütés érte.

Alig sikerült magamba fojtani a fájdalmas nyögést, ami ki akart szakadni. A tüdőmből kiszaladt a szusz. A szemem perzselt, reszketegen és szabálytalanul szedtem a levegőt.

Demos egyszer azt mondta nekem, az a rabság első szabálya, hogy ha elsírod magad, akkor véged.

De az istenekre, annyira fáj! És a fájdalom háttérében olyan vakító rettegés munkált bennem, amelyet még sohasem éreztem.

Lenyeltem a torkomban keletkezett gombócot, nagy levegőt vettem, és megpróbáltam kisimítani a hajamat az arcomból. Csakhogy nem mozdult a kezem.

Tündérvasba voltam verve. A klausztofóbia éles fogakkal marcangolt. Nem csoda, hogy úgy éreztem, mintha fuldokolnék. A bilincseket sötét vasból kovácsolták, a felületük érdes és durva volt. Elég nehéznek bizonyultak ahhoz, hogy csak nagy ügyel-bajjal tudjam felemelni a kezem. A két fémkarikát összekötő lánc pedig rövid volt.

Végigpásztáztam a környezetemet. A cellában homály derengett, csak egy fénygömb világította meg, amely valahol a folyosón lebegett, szemben az engem körülvevő rácsokkal.

A cellám talán hét láb széles és kilenc láb hosszú lehetett, a kövezett padló és a három fal repedezett felületű és nyirkos volt. Az egyik sarokban egy vödör víz állt, a másikban pedig egy üres vödör, de nem voltam hajlandó erre gondolni. Egy rácsfal választott el attól a helyiségtől, ami egy hosszúnak tűnő folyosónak látszott, és az eprothai színekbe öltözött őrnének a rácsnak támaszkodott.

Nagyot dobbant a szívem, és vettem még egy mély lélegzetet. Aztán megláttam egy másik őrt is. Lassan felültem, a cella valósággal táncolt körülöttem. Sikerült a rácsához szorított arcra szegezni a tekintetemet. Borotvált képű, vörös hajú, hiányos fogazatú.

Ez nem a Regner kastélya alatti tömlöc volt. Akkor mégis hová kerülhettem? És mennyi idő telt el azóta, hogy elhurcoltak?

Az őrt vigyorogva nézett rám. Farkasszemem néztem vele, egészen addig, amíg le nem hervadt a mosoly az arcáról.

– Nem festesz valami jól, hibrid örökös.

A megjegyzését elengedtem a fülem mellett, és végigpillantottam magamon. Megsérült a könyököm, sajogtak az izmaim, a fejem pedig... nos, úgy éreztem, mintha valaki halántékon szúrt volna. Mindenesetre életben voltam.

Hol lehet Cavis?

Az őrn hátralépett, most már unott képpel.

Van vajon több cella is itt az enyém mellett? Nem hallottam más foglyok hangját, de az őrn balra lépdelt tőlem, aztán eltűnt a szemem elől. Halalkan duruzsolt valamit a másik férfinak – valószínűleg ő volt az első őrn, akit hallottam megszólalni.

Megadva magam a szédülésnek, hátradőltem a padlón.

Cavis jelent meg lelki szemeim előtt, az arca egyik oldalára pókháló tapadt. Magam előtt láttam a döbbenetet és a rémületet a szemében, amikor rádöbbsent, hogy akarata ellenére cselekszik.

Loriannek, Demosnak és Asiniának életben kellett lennie.

Még csak gondolni sem voltam hajlandó a másik eshetőségre. De ők is azt várták tőlem, hogy maradjak életben. Nem okozhattam csalódást nekik.

„Egyszer azt mondtam neked, hogy amíg nem nézel szembe az életed valóságával, addig továbbra is a sors áldozata maradsz. És az én realitásom a következő – szerelmes vagyok beléd.”

Nem mondtam neki, hogy én is szeretem őt. Pedig ez volt az, amit a lelkem mélyén éreztem, de nem vallottam be neki.

Ha itt fogok meghalni, akkor Lorian soha nem tudhatja meg, hogy mit éreztem iránta.

Én is szeretlek.

LORIAN

A teremtmény felhorkant valahol a távolban, és egyenesen a tetemek felé tartott. Demos a nagyobb barlangok egyikébe vonszolta őket, majd arra utasította Asiniát, hogy bújjon el és várjon. A nyílpuskája távolról sem volt ideális fegyver a közelharchoz, de most a velem szemközti barlangban rejtőzött el, leguggolt, és a sziklák között leskelődött.

Demos elkáromkodta magát, amikor elfoglalta a helyét. A komor hangulata ellenére egyetértett azzal, hogy a tervem stratégiaileg jónak tűnik, és csak minimális változtatásokat javasolt.

Elővettem a késemet. A pengéje hosszú és könnyű volt, és lehetővé tette, hogy döfjek és vágjak vele, amennyiben a szükség úgy hozza. Olyan ismerős volt a fogása a markomban, mintha csak a végtagom meghosszabbítása lenne, és még soha nem volt ennyire fontos számomra, mint akkor.

Minden egyes perc, amit ezekben az istenverte barlangokban töltötünk el, azt jelentette, hogy ennyivel hosszabb ideig kell Priscának egyedül és veszélyben lennie.

Demos ismét káromkodott.

Arrafelé pillantottam.

– Lehet, hogy ennél hangosabban kellene beszélned. Megeshet, hogy még meg sem hallotta a hangodat.

Erre olyan zagyva sértések sorozatát eresztette meg, amire más körülmények között széles vigyorral reagáltam volna. Aztán hirtelen elhallgattott. A barlang túoldalán Asinia egyre jobban behúzódott a sarok mögé, így már csak a nyílveendő hegyét láttam.

A teremtmény váratlanul felüvöltött. Sikerült memorizálnunk, hogy pontosan hol is vannak a csapdák, és bár néhányat közülük hatástalanítottak Regner őrszemei, szép számmal maradtak még olyanok, amikbe a fenevad továbbra is belebotolhatott. Abban reménykedtünk, hogy mire utolér minket, alaposan legyengül. Bár az egyre közeledő dühödt morgásokból ítélve ennek kicsi volt a valószínűsége.

Újabb üvöltést hallottam, sőt, most már a bestia leheletének émelyítő bűze is megcsapta az orromat – a penész és a hullák szaga keveredett benne. Asiniából fojtott hang szaladt ki, de azonnal el is némult.

Ez ígérkezett a legveszélyesebb résznek. A lény jó ideje követett már minket, de nemigen tudhattuk, hogy mennyire kifinomult a szaglása. A holttestek, amelyeket megtaláltunk, most alig tíz lépésre heverték tőlünk. A számon át szedtem a levegőt, és hunyorogtam a félhomályban, miközben a lény egyre közeledett felém.

Fatörzsre emlékeztető lábain nagy és látványos izomkötegek hullámoztak, a testét vastag bőr fedte. Széles hátán tüskék sorakoztak ív alakban, úgy egy-egy lábnyira egymástól. A francba!

Két hosszú szarv emelkedett ki a fejéből a vakítóan sárga szemek fölött, amelyekből eszelős éhség perzselt. Amikor megpillantotta a tetemet, és újra felüvöltött, a pofáját tágra nyitotta, kivillantva a recés fogsorait.

Asinia egyik nyílveszője áthasította a levegőt, és belefúródott a bestia oldalába. Erre az vicсорítani kezdett, bár a nyílnak épp csak a hegye állt bele a kéréses bőrébe. Ezért aztán nem is törődött vele, és lelassulva ugyan, de folytatta útját a tetemek felé.

Nem volt ideális a helyzetünk. De a tündérek készítette törömmel nekem nagyobb volt az esélyem arra, hogy átszúrjam a bőrét.

Kiugrottam a rejtekhelyemről, és megvágtam a késsel a nyakát. Spricelt ugyan a vére, de a lény nem állt meg, továbbrohant felém. Neki-csapódott a hátam a barlang padlójának, és a szusz egyszerre kiszakadt a tüdőmből. Felhúztam a térdeimet a mellkasomhoz, hogy megvédjem a felsőtestemet a tátongó szájától és a hosszú, éles fogak harapásától.

Asinia újabb nyilat lőtt ki rá, ezúttal a nyaka alá célozva, ahol vékonyabb volt a bőre. Ez a nyílvesző a bestia torkába hatolt, és ezúttal már fájdalomában üvöltött fel. A fejét leszegve csattogtatta a fogait felém, és forró, bűzös leheletét egyenesen az arcomba fújta.

Beledöftem a törömet az álla alatt. Most már ömlött belőle a vér, eláz-
tatva az arcomat.

Demos hátravetődött. Sikerült ügyesen beférkőznie a bestia tuskéi
közé, közvetlenül a feje mögött, és oldalról belevágta a kardját a nyakába,
mélyen a húsába, átvágva az izmait.

Én még mélyebbre nyomtam bele a pengémet, majd felfelé húztam,
hogy belelássak a bestia szájába. Fölöttem Demos a fogait villogtatva to-
vább kaszabolta a szörny testét, miközben belekapaszkodott az egyik szar-
vába. Az a fejét dobálva megpróbálta lerázni magáról.

Asinia előreugrott.

– Ne csináld ezt! – vicsorgott Demos.

Asinia azonban nem törődött vele, fűrgén ugrált ide-oda a szörny ha-
talmas lábai körül, és végül beledöfte a saját kését a hasába.

Az üvöltés, ami kiszakadt a bestiából, borzalmas volt.

Asinia feltépte a pengével a sebezhetően vékony bőrt, és rögtön ök-
lendezni kezdett a kibuggyanó bélcsonmók látványától. Sikerült halálosan
megsebesítenie. Lenyűgöző teljesítmény volt.

A lény meglendítette az egyik lábát, és mellkason rúgta Asiniát, aki a
levegőbe repült, majd nekicsapódott a barlang egyik falának, és elterült a
földön.

– Sin! – üvöltött fel Demos.

– Kaszabold tovább! – hörögtem, és addig rángattam a szörnyben a ké-
semet, amíg ki nem szakadt belőle egy újabb üvöltés.

Most már csak azért küzdött, hogy még elmenekülhessen, és próbált
szabadulni a késemtől, amit megforgattam a szájában. Demos tovább
szabdalta a szörny testét, de egyre kevésbé volt eredményes: mintha a kés
éle kicsorbult volna a lény kemény bőrétől.

A fenevad féltérdre rogyott, én odébb gurultam, a késemet a szájában
hagyva.

Kihúztam a kardomat a hüvelyből, és belevágtam a lény nyakának az
oldalába. Erre felüvöltött, és összeesett – vagy azért, mert elvesztette az
eszméletét, vagy azért, mert kimúlt.

Na végre, a francba! Elakadt a lélegzetem, amikor Demos leugrott a
szörny hátáról, majd térdre ereszkedett Asinia mellett.

– Életben van – állapította meg, de a hangja feszültségről árulkodott.
– De eszméletlen.

Megrándult a szemem, és az egyik ujjamat az izomhoz szorítottam.
Szükségünk volt egy gyógyítóra.

Demos is megsebesült, bár próbálta eltitkolni. Ha Asinia továbbra sem mozdul, és teljesen magatehetetlen, az azt jelenti, hogy súlyos fejsérülést szenvedett. Közelebb húzódtam hozzá, és óvatosan végighúztam a hüvelykujjamat a tarkóján. A rajta keletkezett dudor érezhetően egyre nagyobbra duzzadt. A francba!

A testem magától elkezdett volna gyógyulni, amint kijutunk ezekből az istenverte barlangokból. Meg kellett változtatnom a tervemet. Elviszem Demost és Asiniát egy gyógyítóhoz, és ha nem tudnak továbbutazni, akkor majd egyedül fogom megkeresni Priscát.

Éreztem őt. Még életben volt. Csakhogy ő jelentette a legnagyobb veszélyt Regnerre nézve. És ha nem sikerül eljutnom hozzá rövid időn belül, akkor meghal.

Mindenem fellázadt a gondolatra.

Demos a karjába vette Asiniát.

Láttam a hajába ragadt vért.

– Keresünk neki egy gyógyítót – mondtam Demosnak.

Ami sikerülhet is, ha nem futunk bele Regner újabb meglepetéseibe.

Demos szótlánul bólintott.

Összeszedtem a fegyvereimet, és tovább araszoltunk a szabadság felé.

A KIRÁLYNŐ

A zenészek már javában játszottak, amikor az udvarhölgyeim társaságában beléptem a bálterembe. Elmúltak már azok az idők, amikor a lányok civakodtak egymással és flörtölgettek a gazdag, címzetes nemesekkel. Most úgy kapaszkodtak össze, mint egy farkasok által körülvelt birkanyáj.

Sabium elfoglalta a helyét a trónján, miközben az udvar tagjai meghajoltak előttem. Az undortól összeszorult a torkom. Úgy tűnt, hogy kicsattan az egészségtől, a szeme csillogott, az arca kipirult, mintha semmi más

nem jelentene nagyobb élvezetet számára, mint a háború. Az udvar tagjai felegyenesedtek, és figyelték, ahogy a trónomhoz sétálok. Ez a bál valójában a látszat fenntartásáról szólt, és arról, hogy úgy tűnjön, mintha ez a királyság – és ez az udvar – érintetetlen lenne.

Rothnic Boria pátriárka ott állt a trón közelében. Mélyen megviselte a fia halála. Sabium azonban örült ennek, és bosszút ígért neki – ha a zseniális elmét, amely megálmodta a ló nélküli kocsikat, felhasználhatja valamire, ami sokkal... halálosabb.

Rothnic egyetértett. Több kémem is próbálta kideríteni, hogy pontosan miben mesterkedik, de nem jártak sikerrel. A pátriárka éjjel-nappal dolgozott, a rögeszméje lett Madinia elpusztítása.

Ha valaha is a kezei közé kerülne, akkor a lány kegyelemért esdekelve halna meg.

Ez egy lehetséges kockázat volt.

Leültem, és intettem, hogy nem kérem a felém nyújtott kupa bort. Sabium folytatta a beszélgetést. Már meg sem próbálta eltitkolni előlem a terveit nagy részét.

Tudtam, hogy ez mit jelent.

Abban a pillanatban, hogy megöli a fiamat, engem is megöl. Miért vesződött volna azzal, hogy halkabbra fogja a hangját, amikor úgysem fogok életben maradni, hogy bárkinek is elárulhassam a titkait?

A szívem olyan hevesen vert, hogy már a fülemben hallottam a dobogását. Ismertem Sabiumot. És az utóbbi időben már egy halvány vigyorral az arcán kezdett rám nézni, a korábban élettelen szeme úgy csillogott, mint aki jól szórakozik. Ha minden a tervének megfelelően halad, akkor az életemnek heteken vagy akár napokon belül is vége lehet.

– Mondja, felség, sikerült megtalálnia Caddarilt, a Mészárosot? – kérdezte Rothnic.

Erre megrándult Sabium egyik arcizma. Senki más nem mert volna ilyen kérdést feltenni neki, de Rothnic tudta, hogy biztonságban érezheti magát. Legalábbis egyelőre. Sabium megengedte az őreinek, hogy le tartóztassanak bárkit, akit „romlottság”-gal gyanúsítanak. Sokan közülük azonban arra használták fel ezt a lehetőséget, hogy rendezzék a régi tartozásaikat. Caddaril emberfiát hibridként elégették, és az alvilág vezére

felszította a düh szikráit a lakosság körében. Ezek az indulatok aztán lázadásokba torkollottak, amelyeknek az elfojtása heteket vett igénybe. Reméltem, hogy még több zavargás követi majd ezt, de a város lakói féltek, miután Sabium őrségének a tagjai lemészárolták azokat, akik a legnagyobb felbolydulást okozták.

Sabium meghívta a Mészárost vacsorára. Caddaril azonban inkább visszavonult a föld alá. Sabium most gyöngének tűnt. De ami ennél is fontosabb: a Mészáros bosszúra szomjazott.

– Még nem. – Sabium próbált semleges hangot megütni, és kinyújtózta a lábát. – Ez azonban mindössze idő kérdése. Be fog állni a sorba.

Nem, nem fog. Sabium megölte az egyetlen fiát. Ezzel ismét bizonyította, hogy fogalma sincs arról, hogyan reagálnak az emberek egy ilyen súlyos veszteségre.

Megengedtem magamnak, hogy arról fantáziáljak, hogy Caddaril egyszer majd meglepi Sabiumot. Kardot fog döfni a király gyomrába, amikor az a legkevésbé számít rá. Sabiumot persze túlságosan is gondosan őrizték – és védték – ehhez, de a gondolatot olyan megnyugtatónak éreztem, mint a forró tüzet egy fagyos napon.

Egy hírnök közeledett mélyen meghajolva Sabium trónja felé. Sabium csettintett az ujjával, átvette az üzenetet, majd elolvasta.

Döbbenet suhant át az arcán, amit rögtön követett a félreérthetetlen diadal.

Hirtelen kiszáradt a szám, a gyomrom nyugtalanul kavargott. Ha Sabium valami miatt diadalmámort érez...

– Van valami, amit el kell intézнем – mondta.

De most nem hozzám beszélt: Rothnic felé biccentett, aki lehajtotta a fejét, a szeme kíváncsiságtól csillogott.

Sabium felállt, mit sem törődve az udvaroncokkal, akik meghajoltak előtte. Kisétált a teremből, én pedig végigpillantottam az udvartartása tagjain. Egyik kémem sem volt ott. Ugyanakkor tudtam, hogy hol lehet az egyikük.

Ha most én is távoznék, ilyen gyorsan Sabium után, az szemet szúrna nekik. És nem engedhettem meg magamnak, hogy akár csak a gyanú legkisebb árnyéka is rám vetődjön. Így hát vártam még, nyugodt és unott

arckifejezést öltve magamra. Sőt, még azt is hagytam, hogy Rothnic oda-
vezessen a táncparketre, igaz, a bőröm egész idő alatt bizsergett, annyi-
ra undorodtam.

– Úgy látom, máshol jár gondolatban, felség.

– Háborúban állunk, Boria pátriárka. Mindannyian gondterheltek va-
gyunk.

– Hmm.

– Ha megbocsát – szólaltam meg, amikor véget ért a tánc. – Tudja,
hogy mennyire kimerítőek számomra ezek a dolgok.

– Hát persze. – Találkozott a tekintetünk, és felgyorsult a pulzusom.
Rothnic mindig is veszélyes volt, de a fia halála felszabadított benne vala-
mi mást is. Valamit, ami vért kívánt. Elmosolyodott, és elengedett. – Jó
éjt, felség!

Végigpásztáztam a termet, az udvarhölgyeimet keresve. Addig marad-
hattak az udvari rendezvényeken, ameddig csak akartak, de mostanra
mindannyian szabályos, zárt alakzatba rendeződtek, és úgy követtek kifelé
az ajtón, mintha bennem látnák a biztonságuk garanciáját.

– Szüksége van valamire, felség?

– Nem, nincsen. Jó éjt, Lisveth!

Bólintott, és a többi udvarhölgyre pillantott. Együtt mentek fel a lép-
csőn. Az udvar tagjainak a megfélemlítésével sikerült elérni azt, amire
semmi más nem lett volna képes. Az udvaroncok felhagytak a kicsinyes
féltékenykedéssel, és úgy döntöttek, inkább összefognak a biztonság ked-
véért.

Neliát a lakrészem előtt találtam, amint úgy tett, mintha egy tükröt né-
zegetne a folyosón, hogy nincs-e rajta koszfolt. A szokásos vastag gyapjú-
ruháját viselte, a vállát előrejtette, a hátát kissé begömbítette. Lévén az a
nő, aki az összes szolgát felügyelte – az istállófiúktól a konyhai dolgozóig
–, Nelia a kastély minden szegletébe bejáratos volt, ezért kivételesen fon-
tos hírforrásnak számított.

– Az általad felügyelt szolgák csalódást okoztak – csattantam fel. –
A tükreim tele vannak ujjlenyomatokkal.

Nelia tekintete találkozott az enyémmel. Mély ráncok húzódtak a két
szemöldöke között, és lehajtotta a fejét.

– Kérem, engedje meg, hogy utánajárjak, felség! Meg fogom büntetni az illetőt, bárki is felelős ezért.

A beleegyezésem jeleként intettem, mire ő előresietett, és kinyitotta a szobám ajtaját.

– Személyesen fogom ellenőrizni az összes tükröt – jelentette be hangosan.

– Rendben van.

Nelia minden egyes helyiséget tüzetesen átvizsgált, hogy nem téblábol-e ott valaki, miközben én a tűz előtt álldogáltam. Az idő sokkal enyhébb volt, mint korábban, de még mindig jólesett a lángok melegsége.

Nelia végül kilépett, az arca sápadt volt.

– Elfogták a hibrid örökösnök – bökte ki, abbagyva a színészkedést.

– Regner egyik titkos börtönében tartják fogva.

Úgy érztem, lyuk tátong a gyomrom mélyén. Ha az örökös meghal, akkor a fiamnak semennyi esélye sincsen.

– Nem fogja idehozni őt. – A tűz felé fordultam. – Legalábbis addig biztosan nem, amíg ki nem szed belőle minden információt, amire szüksége van.

– Nem, felség. Regner tudja, hogy ez a kastély tele van kémekkel. És nem fogja megkockáztatni, hogy valaki kiszabadítsa az örökösnököt.

Szembefordultam az asszonnyal.

– Hol tartja fogva?

– Nem tudom biztosan.

Ez nem ért meglepetésként. Tisztában voltam azzal, hogy a férjem sok börtönt tart fenn szerte a királyság területén, és csak annyit tehettem, hogy leszűkíttem a szoba jöhető lehetőségeket, amíg nem rendelkezünk több információval.

– Mi történt a Vérszomjas Herceggel?

– Nem tudom, felség.

A kezem ökölbe szorult, és próbáltam türelmes maradni.

– Hány őrt vitt magával Sabium? És mennyi étellemmel utaztak? Nem említette valamelyikük, hogy előreláthatóan hány éjszakát fognak távol tölteni?

Nelia pislogott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Majd kiderítem.

Bólintottam.

– Minél hamarabb.

Nelia megfordult, és kísértelt a szobából.

Remegő kézzel végigsimítottam az arcomat. Ha a hibrid örökösnot lemeszárolják, mielőtt sikerülne kiszabadítania a fiamat, akkor minden erőfeszítés hiábavaló volt.

Sabium arca jelent meg előttem. A sokk okozta öröm. Több tervet is kidolgozott, abban reménykedve, hogy elfoghatja a lányt, de a lelke mélyén mégsem számított arra, hogy ez sikerülni fog neki.

Vajon Madinia megbízik bennem a gromaliai hibrideket illetően? És ha igen, akkor ez a bizalom elég ahhoz, hogy higgyen nekem, ha felfedem, hol van Sabium börtöne? Kelepcében éreztem magam, mert képtelen voltam kiszabadítani a hibrid örököst. De ha Madinia bízna bennem, akkor lenne arra esélye, hogy kiszabadíthassa őt.

A várbörtön pontos helyétől függően Sabiumnak órákba vagy akár napokba is telhetett, mire eljut az örökshöz. Még az is lehetséges, hogy elveszíti a fejét, és ott rögtön megöli a lányt, majd visszahozza a holttestét, hogy közszemlére tegyék a város falain.

Nem, ezt nem hagyhattam.

Egyelőre legalábbis.